

Derfor en lille oplysning til alle dem, der til kommunalvalget i god tro stemte for, at den kommunale velfærd skulle bevares og måske endda udvides: Når hjemmeplejen stik imod alt det, kommunalpolitikkerne lovede, alligevel beskæres, når skolerne alligevel lukker og velfærdens udsultes, så ligger ansvaret helt og holdent på Foghregeringens og Dansk Folkepartis skuldre, og hvis de ikke selv vil erkende dette ansvar, så må andre få dem til at erkende det.

Det er ikke kun i Danmark, regeringen og Dansk Folkeparti ikke vil hjælpe de fattige, også i forhold til de alt for mange fattige i verden skæres der ned. Der er mad nok i verden i dag til, at alle kunne blive mætte, men alligevel dør børn af sult. I stedet for at gå forrest med at give mere ulandsbistand skærer Danmark ned.

Da tsunamien ramte Asien og mange skandinaviske turister blev ramt, blev regeringen presset til at yde et stort beløb i katastrofehjælp, som så godt nok blev taget fra andre projekter rundt om i verden. Men da jordskælvet ramte Pakistan, var regeringen nærmest ikke til at vride en krone ud af, og det står stadig sløjt til, selv om kulden nu sætter ind og kan dræbe mange tusinde.

For nylig opdagede regeringen, at der var kommet næsten 18 mia. kr. mere i statskassen, end man havde regnet med. De bliver nu brugt til at betale ekstraordinært af på udlandsgælden oven i de rekordstore 50 mia. kr., der allerede er i overskud. Man kunne sagtens have givet bare lidt af de penge som ekstraordinær hjælp til ofrene i Pakistan. Men nej, man må desværre nøjes med at konstatere, at udtrykket solidaritet ikke er et ord, der indgår i regeringens ordbog.

Vi ønsker i modsætning til regeringen, at alle borgere i dette land skal behandles som ligeværdige. Vi er ikke alle lige, vi er meget forskellige, men vi burde alle være lige værdige. Den enlige mor, der gerne vil holde jul for sit barn med julegaver og julegodter, burde have lige så meget krav på respekt som direktøren, der gør det samme uden at tænke over det. Men den enlige mor udsættes for mistænkeliggørelse og ydmygelse, for er det nu også rigtigt, at hun har så stærke smerter, at hun ikke kan arbejde? Burde hun ikke ignorere den dårlige ryg og rende på trapper med aviser, selv om hendes læge har forbudt hende det? Lyder det fra regeringen og Dansk Folkeparti, selv om de bruger lidt andre ord.

Der bliver flere og flere fattige i Danmark, og vi ved, at sofavælgerne, de, der ikke deltager i

demokratiet, er dem, der oplever, at demokratiet ikke er for dem, at de er sat uden for samfundet. Derfor er den stigende fattigdom også en stigende trussel mod demokratiet.

Vi har et så uendelig stort potentiale i dette samfund for at skabe mere sammenhængskraft, bedre demokrati og mere værdige forhold end det, som Foghregeringen med fru Pia Kjærsgaard i sidevognen tilbyder os i disse år, men det kræver velfærdsreformer og vel at mærke velfærdsreformer, der udvider og ikke udsulter velfærd, og vi har råd til meget mere velfærd.

Kl. 15.25

I sidste uge var jeg i Paris og talte med nogle af de unge for at høre om baggrunden for de sidste måneders optøjer. Det, der gik igen, var en stor vrede over at være sat uden for samfundet, over ikke at have nogen muligheder. Hvis ikke vi passer på herhjemme, så risikerer vi, at det samme kan ske her om nogle år. Det tager mange år at opbygge et samfund med en stærk sammenhængskraft og med så stor tillid til samfundet, som mange har; det tager ikke så lang tid at bryde det ned.

Vi vil kæmpe imod regeringens nedbrydning af velfærdssamfundet og for, at vi i stedet får opbygget et samfund, hvor alle får mulighed for at bidrage til samfundet, hvor alle er en del af fællesskabet og demokratiet, og hvor værdier som kærlighed og omsorg er mindst lige så meget værd som effektivitet og rationalisering. Vi ønsker at slippe kreativiteten og skaberkraften løs, så samfundet kommer til at sprudle af ideer og nye produktioner, både af kunst, mad, vindmøller, kvalitetsforskning, fri software og meget andet. Vi har alle forudsætninger for at klare os godt, hvis bare vi får et flertal, der tør gribe fremtiden og få alle med.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Vi siger tak til ordføreren. Den næste, der får ordet, er finansministeren.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg må sige, at det er hårdt at komme lige efter fru Line Barfod fra Enhedslisten. Man skal lige tænke lidt over tingene. Jeg tænkte på, at hvis jeg kom hjem og min kone havde sagt det samme, så ville jeg se frem til at blive hjemløs og anskaffe mig en stor hund og gå ud på gaden og klappe hunden og tale med hunden. Det er dog forfærdeligt, som verden egentlig er set med Enhedslistens briller. Jeg ved heller ikke, hvorfor man kommer til at tænke på Ulbricht og Honeg-